

ANDRIS UMURS

(1984 – 2004)

*...Mazliet šokolādes paņemiet mīlai,
Mazliet šokolādes paņemiet dzīvei,
Mazliet šokolādes paņemiet mūžam,
Mazliet šokolādes paņemiet paradīzei,
Mazliet šokolādes, mazliet...*

Žēl, ka Andrim pašam vairs nevajadzēs ne brūno, ne balto šokolādi... Agri viņš gribēja kļūt patstāvīgs, neatkarīgs, gribēja pats veidot un lemt savu dzīvi. Mācības mijās ar darbu, darbs ar mācībām. Pietrūka vien sevis pašēlošanas, vairāk rūpju par sevi, jo arī rūpes par sevi aizvien vairāk aizstāja rūpes par mīļajiem, tuvajiem cilvēkiem.

Atslodzes brīžus aizpildīja māksla, ceļošana. Ar patiesu prieku viņš rādīja fotogrāfijas un stāstīja par savu ceļojumu – mācību ekskursiju uz Zviedriju. Tika plānots, ka varētu apskatīt arī citas valstis, bija iecere papildus apgūt svešvalodas, pabeigt vienu skolu, tad doties pa zinību kāpnēm vēl tālāk un augstāk, bet visas sapņu pilis vienā brīdī sabruka.

Par viņa lielāko aizraušanos bija kļuvusi rakstniecība: dzejoļi, esejas, nelielas lugas, stāstu, pārdomas... Daži Andra darbi lasāmi atsevišķos izdevumos, citi palika sirdī, uz papīra vēl neuzrakstīti. Dzeja, par kuras esamību pamatskolas gados zināja tikai nedaudzi, krājās nelielos blociņos, lai, atkal satiekoties ar draugiem, tos varētu nolasīt. Iepazīstot vairāk, viņi uzzināja, cik Andra sirds un dvēseles darbos patiesu domu par cilvēka vērtību dzīvē, cik bijības un pielūgsmes pret tuvu, mīļu cilvēku un cik skaudra dzīves realitātes izjūta.